

faa Leveniveauet taget med, og dette vil saa igen højst sandsynligt og beklageligvis have til Følge, at denne stærke Værdistigning vil medføre en meget betydelig Arbejdsløshed. Altsaa, at sammenlignede Forholdene her i Landet med Forholdene ude omkring er af de her nævnte Grunde ikke muligt.

Jeg skal derefter kun sige nogle faa Ord specielt i Anledning af det, den højtærede Erhvervsminister udtalte. Den højtærede Minister var saa venlig at fortælle, paa hvilke Spalter de Udtalelser stod, som han sigtede til, men det var jo desværre, kan jeg sige, ikke saa helt kort en Udtalelse, saa det har ikke været mig muligt at læse hele Udtalelsen igennem. Jeg formoder imidlertid, at den højtærede Erhvervsminister har gennemlæst min Tale, idet jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister ikke i Lighed med, hvad man af og til finder i adskillige Blade, river et Stykke af en Tale ud af dens Sammenhæng, uden at bryde sig om, i hvilken Sammenhæng vedkommende Udtalelse fremkom. Da jeg føler mig overbevist om, at noget saadant gør den i Henseende til Udtalelser „meget forsigtige“ Statsminister sig ikke skyldig i, saa vil jeg gerne have Lov til at spørge, hvorledes det er muligt for den højtærede Minister at faa ud af de Udtalelser — saa vidt jeg da har kunnet efterse dem, — at der deri skulde ligge nogen Tilkendegivelse af, at jeg ikke ser nogen Mulighed for at opretholde Valutaordningen ved banktekniske Midler alene. Jeg maa nemlig ved at læse mine Udtalelser og efter hvad der staar saa nogenlunde klart i min Hjerne af, hvad jeg mente med min Udtalelse, sige, at jeg altid har været fuldstændig klar over, at en hvilken som helst Valutaordning kan opretholdes ved banktekniske Midler alene. Men det, som mine Udtalelser paa Sp. 3330—3339 i en samlet Sum gaar ud paa, er jo kun dette at vise, at det Valutalovforslag, som blev vedtaget i 1924, i Virkeligheden alene — jeg sagde nu ikke alene, men: „i det væsentlige“ — bygger paa banktekniske Midler, og jeg vil i alt Fald indtil videre have Lov til at hævde, at saadan ligger Forholdet.

Den højtærede Erhvervsminister udtalte ogsaa, at ved den Lejlighed skulde ogsaa jeg være fremkommet med Udtalelser i Retning af at opfordre Nationalbanken til ikke at gaa ind paa Ordningen. Jeg tror, at her har den højtærede Minister ikke læst mine Udtalelser med den Grundighed, som jeg jo ellers gaar ud fra, at en Person i saa høj en Stilling bør gøre det.

Der staar nemlig netop i min Tale, at hvilken Stilling Nationalbanken hertil vil indtage, det kan vi som politisk Parti selvfølgelig ikke have nogen Indflydelse paa og ønsker heller ikke at have det, og det ud fra den Betragtning, som jo for et konservativt Parti er saa saare nærliggende, at Rigsdagskredse skal blande sig saa lidt som muligt i Virksomheder, som ligger udenfor Rigsdagen; vi har overhovedet ikke ønsket at blande os i dette Forhold. Men jeg føjede den Gang til: Naturligvis kunde vi ønske at vide, hvorledes Nationalbanken stiller sig — dog selvfølgelig saaledes at forstaa, at det maatte være Regeringen, som stillede Nationalbankens Spørgsmaalene, og ikke saaledes, at vi som Parti paa en eller anden Maade gjorde det. Den Gang kom det ærede Medlem Hr. Rode som saa ofte før ind paa en højst ubegribelig Tankegang, idet han antydede, at vi paa Grund af, at vi som Medlem af Partiet havde haft en Person, som nu var Medlem af Nationalbankens Direktion, skulde være særlig kaldet til at henvende os til Nationalbanken. Som sagt, det var en Tankegang, der forekommer mig ubegribelig, men en Tankegang, som maaske ikke er saa ubegribelig, naar den fremsættes af det ærede Medlem Hr. Rode. Men, som sagt, en Henvendelse ønskede vi ikke at foretage. Ikke des mindre mener vi altsaa, det var naturligt, at vi kunde ønske at vide, hvorledes Nationalbanken vilde stille sig til Ordningen, idet vi maatte gaa ud fra, at det i Virkeligheden var et vigtigt Led i hele Ordningen, at Nationalbanken var indforstaaet med den. Men hvad skete der saa, efter at Loven var vedtaget med de tre Partiers Stemmer? Jo, der skete faktisk det, at Nationalbanken paatog sig ikke nogen absolut Pligt. Det er et ganske interessant Moment, og jeg beklager for saa vidt, at den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti føler Anledning til at korse sig i Anledning af, at jeg fremdrager det. Det er, saa vidt jeg forstaaer, Sandheden, at Nationalbanken gav ikke det Løfte, hvis Afgivelse var en Forudsætning for Valutalovens Ikrafttræden. I hvert Fald er det hævet over enhver Tvivl, at betydende Venstreblade — altsaa Blade tilhørende et Parti, der for saa vidt havde ganske den samme politiske Interesse i det givne Øjeblik som selve Regeringen — erkendte, at saaledes som Nationalbankens Erklæring i sin Tid blev affattet, indeholdt den ikke nogen absolut Garanti. Nu kan man sige, at det er for saa vidt lige meget, da det viste sig, at der ikke blev Brug derfor. Hvis man vil